

Ιστορικά στοιχεία για την καταγωγή και διαδοχή των αυτοκρατόρων της Μακεδονικής Δυναστείας (Μανώλης Καρακώστας, MSc Διοίκησης Επιχειρήσεων, Επαγγελματίας Υγείας - Ερευνητής)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=166108>]

Κατ' αρχάς, υπάρχουν ιστορικοί οι οποίοι υποστηρίζουν πως ο Λέων είναι γιος του Βασιλείου, όπως οι Adontz,[145] Charanis [146] και Ostrogorsky,[147] και άλλοι μεταξύ των οποίων οι Dielh,[148] Treadgold,[149] Norwich,[150] Bury,[151] Gregory [152] και Finley,[153] που διατείνονται πως ήταν γιος του Μιχαήλ. Μπορεί το θέμα να είναι αμφιλεγόμενο και να μην υπάρχουν σαφείς αποδείξεις,[154] όπως και στην περίπτωση καταγωγής του Βασιλείου, όμως υπάρχουν σαφέστατες ενδείξεις που μας πείθουν υπέρ της άποψης που αποδίδει την πατρότητα του Λέοντος στον Μιχαήλ. Η ιστορία ξεκινά στις αρχές του 866 όταν ο Μιχαήλ έμαθε πως η ερωμένη του, Ευδοκία Ιγгерίνα,[155] ήταν έγκυος στον Λέοντα. Τότε ο Μιχαήλ αντί να χωρίσει την σύζυγό του ή να παντρευτεί την Ευδοκία για να γεννηθεί το παιδί εντός γάμου, διέταξε τον Βασίλειο να χωρίσει την δική του σύζυγο και να παντρευτεί την Ευδοκία,[156] γεγονός που δεν άλλαξε κάτι στην σχέση του Βασιλιά μαζί της, αφού ο Μιχαήλ εξακολουθούσε να διατηρεί σχέση με την Ευδοκία, με την ανοχή του Βασιλείου, και εκείνος είχε σχέση με την μεγαλύτερη αδελφή του Αυτοκράτορα, Θέκλα.[157] Αργότερα, κατόπιν συνωμοσίας δολοφονείται ο Βάρδας, που ήταν θείος του Μιχαήλ (αδελφός της μητέρας του, Θεοδώρας) [158] και κατείχε τον τίτλο του πατρικίου, με το πρόσχημα ότι εποφθαλμιούσε τον θρόνο, και ο Βασίλειος αναγορεύεται σε συναυτοκράτορα.[159] Αυτό αποτελεί και το ιστορικό πλαίσιο στο οποίο εκτυλίσσεται η περίοδος πριν την γέννηση του Λέοντος.

Το πρώτο πράγμα που μας πείθει ότι ο Λέων ήταν γιός του Μιχαήλ, ήταν η υπερβολική αγάπη του δεύτερου προς τον πρώτο. Αξιοσημείωτο είναι ότι ο Μιχαήλ προόριζε τον Λέοντα για διάδοχο του θρόνου, αντί του Βάρδα, ο οποίος ως πατρίκιος ήταν ο συνεχιστής, καθώς επίσης και ότι γιόρτασε την γέννηση του Λέοντος με αρματοδρομίες.[159] Για ποιον λόγο τον προόριζε για τον αυτοκρατορικό θρόνο αν δεν τον θεωρούσε γιο του, και προς τι η μεγάλη αυτή γιορτή; Για το θέμα αυτό πιο συγκεκριμένα κάνει λόγο ο Ch. Dielh, ο οποίος ασχολήθηκε μεταξύ άλλων, εκτενώς και με την ιδιωτική ζωή εξεχόντων προσώπων στο έργο του «Ιστορία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας», λέγοντας πως «ο Λέων ΣΤ΄ δεν έμοιαζε στον πατέρα του ούτε σωματικά ούτε πνευματικά. Οι φήμες σχετικά με τη γέννησή του - όλοι τον θεωρούσαν γιο του αυτοκράτορα Μιχαήλ Γ΄ - εξηγούν αρκετά αυτές τις βαθιές διαφορές».[160] Σύμφωνα με τον Dielh λοιπόν, η πεποίθηση ότι η πατρότητα του Λέοντος ανήκει στον Μιχαήλ, είναι σύγχρονη της εποχής εκείνης. Βέβαια, η κίνηση του Μιχαήλ να αφήσει την πατρότητα του Λέοντος στον Βασίλειο είναι λογική από πολιτική άποψη, αφού ο καθένας μπορεί να σκεφτεί πόσο μεγάλο σκάνδαλο θα ήταν ο ισχυρότερος πολιτικός άνδρας του πλανήτη της εποχής εκείνης, να είχε παιδί εκτός γάμου, όντας νυμφευμένος. Θα μπορούσαμε να το χαρακτηρίσουμε ως ένα κοινό μυστικό, το οποίο συνεχίστηκε και στις επόμενες γενιές, τόσο από τον Λέοντα τον Σοφό όσο και από τον γιό του Κωνσταντίνο Ζ΄, αφού και οι δύο αναγάγουν την καταγωγή τους από τον Βασίλειο,[161, 162] προφανώς για τον λόγο που προαναφέραμε,

κρατώντας τα προσχήματα.

Το δεύτερο στοιχείο που παρουσιάζουμε έχει να κάνει αυτήν την φορά με τον Λέοντα και τον Βασίλειο, και την σχέση που είχαν, η οποία ήταν πραγματικά μια σχέση μίσους.[163] Ο Βασίλειος προόριζε τον μεγαλύτερο γιο του, Κωνσταντίνο, για διάδοχο του θρόνου, τον οποίο έστρεψε συναυτοκράτορα, και πιθανώς τον είχε αποκτήσει από την πρώτη του γυναίκα, την Μαρία,[164, 165] ενώ τον Λέοντα δεν τον συμπάθησε ποτέ, και τον Στέφανο, το άλλο παιδί της Ευδοκίας, που λέγεται πως και αυτός ήταν γιος του Μιχαήλ, τον έστρεψε προς την Εκκλησία, όπου αργότερα έγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως και αναδείχθηκε Άγιος. Όμως, ο Κωνσταντίνος πέθανε ξαφνικά, γεγονός που τάραξε πολύ τον Βασίλειο, διότι ο επόμενος διάδοχος ήταν ο Λέων. Μπορεί ο Βασίλειος να είχε κι άλλον γιο, τον Αλέξανδρο, αλλά δεν ήταν εύκολο να χρίσει αυτόν διάδοχο, διότι ο Λέων είχε ήδη τον τίτλο αυτόν.[166]

(συνεχίζεται)

Βιβλιογραφία

- 145. N. Adontz (1933), L'Age et l'origine de l'empereur Basil I, σελ. 475-550, Byzantion, 8**
- 146. Peter Charanis (1963), The Armenians in the Byzantine Empire, σελ. 57**
- 147. G. Ostrogorsky (1969), History of the Byzantine State, σελ. 233, σημ. 1**
- 148. Charles Diehl (2002), τόμος Ε', σελ. 790**
- 149. W. Treadgold (1997), σελ. 455, 458-459**
- 150. J.J. Norwich (1993), Byzantium: The Apogee, σελ. 102, London: Penguin**
- 151. J.B. Bury (1911), «Basil I», Encyclopædia Britannica (11th ed.)**
- 152. T.E. Gregory (2005), A History of Byzantium, σελ. 225, Blackwell Publishing**
- 153. G. Finlay (1853), σελ. 306**
- 154. Sh. Tougher (1997), The Reign of Leo VI (886-912): Politics and People, σελ. 42, Brill, Leiden**
- 155. B.G. Niebuhr (1838), Corpus Scriptorum Historiae Byzantinae, Συμμένων Μάγιστρος, σελ. 675, τόμος 45, εκδ. Bekker, Βόννη**
- 156. J.B. Bury (1911), «Basil I», Encyclopædia Britannica (11th ed.)**

157. W. Treadgold (1997), σελ. 453
158. Συνεχισταί Θεοφάνους, σελ. 148, εκδ. Bekker, Βόννη 1888
159. W. Treadgold (1997), σελ. 453
160. Charles Diehl (2002), τόμος Ε', σελ. 790
161. Charles Diehl (2002), τόμος Ε', σελ. 786
162. Θ. Παπαδοπούλου (2014), The Terms Ῥωμαῖος, Ἕλλην, Γραικὸς in the Byzantine Texts of the first Half of the 13th Century, σελ. 174, σημ. 70, Βυζαντινά Συμμεικτά, Αθήνα
163. W. Treadgold (1997), σελ. 455-461
164. R. Guiland (1959), «Les empereurs et l'attrait du monastère», σελ. 44, Études byzantines P.U.F, Paris
165. Sh. Tougher (1997), σελ. 7-8, 30-31, 42-50
166. W. Treadgold (1997), σελ. 455-460